

เทศน์อบรมพระวาสน ๓ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๖ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๕

ผู้ใหญ่ควรเป็นผู้นำเขาทุกด้าน

หลวงตาบัวพูดนี้ ฟัน้องทั้งหลายให้จำนะ ภาษาทั้งหมดที่เราออกนี้เป็นภาษาธรรมล้วน ๆ มันกระเทือนโลกแล้วเวลานี้ ภาษาของเราปากเดียวนี้ ออกกันหมดแล้ว ออกอินเตอร์เน็ตละซิ เราไม่สนใจอะไรกับหูของโลกที่เต็มไปด้วยมูตรด้วยคุณ เราสนใจตั้งแต่ธรรม นำธรรมมา สิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องชะล้างทั้งนั้น ไม่ใช่สกปรก แต่กิเลสมันหาเรื่องว่าสกปรกทั้งนั้น เพราะตัวมันตัวสกปรกอยู่แล้ว มันไม่ให้เข้าไปแตะมัน อะอะมันต้องโจมตี ๆ แหละ อย่างพูดนี้ก็ว่าหยาบว่าโลน มันหยาบที่ไหน เรื่องมันเป็นมาตั้งแต่เรายังไม่พูดนี้ ผู้พูดนี้หยาบที่ไหน พูดสอนให้ละ

ถ้าเรามาคำนึงส่วนคำนึงถาน ที่เรียกว่าโลกนี้มากกว่าธรรม ธรรมก็ออกไม่ได้ แล้วโลกก็จมอยู่ตลอดเวลา ถ้าธรรมออกก็จุดขึ้นมา ๆ เพราะฉะนั้นจึงว่าไม่มีคำว่าหยาบว่าโลน ไม่มีในธรรม มีอยู่ในธรรมชาติของมันที่มันโจมตี นั่นตัวหยาบอยู่ตรงนั้น ไม่ได้อยู่กับธรรม ธรรมเป็นน้ำที่สะอาดชะล้างไปโดยลำดับลำดับ อันนั้นตัวสกปรกต่างหาก ให้พากันจำเอา

เราไม่เคยสนใจกับใคร ถ้าสนใจเราพูดไม่ได้สอนโลกไม่ได้ เพราะธรรมเป็นอย่างนั้น นำธรรมมาสอนโลกก็ต้องเอาธรรมมาสอนซิ โลกมันสกปรก ธรรมสะอาด แต่ความสกปรกของโลกของกิเลสมันแหละมันเข้าไปโจมตีธรรม ไม่ให้แตะต้องมัน มันรักมันสงวนมากทีเดียว เพราะอย่างนั้นคนจึงไม่ชอบธรรม เพราะคนชอบสกปรกมากกว่าธรรมที่สะอาด ไปที่ไหนไม่อยากฟังกันแหละ จมอยู่ในส่วนในถานตลอดก็ตลอดกลับมันก็จม แต่เวลามันได้เห็นภัยอย่างที่ว่าเห็นใหม่ละ เวลามันเปิดออก ๆ เปิดออกเท่าไร มีแต่พวกงูเห่าจงอางพวกสามเหลี่ยมทั้งนั้น เปิดออกจ้ำขึ้นมามีตั้งแต่ที่จะจับ ๆ ที่นี้มันอยู่ได้ยังไงเมื่อเห็นแล้วก็วิ่งละซิ เผ่นใหญ่เลยแหละ ที่ท่านว่าผู้มีความเพียรกล้า คือท่านเห็นจริง ๆ ประจักษ์แล้วไม่ต้องไปถามใครด้วย ธรรมพระพุทเจ้าจำออกไปแล้วเห็นเลย จะไปถามใครอีก จากนั้นก็พิดกันเต็มเหนี่ยว ๆ

เรื่องพระในครั้งพุทธกาลท่านทรมานท่านนี้ โอ้ย หนักมากนะแต่ละองค์ ๆ หมายถึงองค์ที่ควรแก่นิสัยวาสนาอย่างนั้น ท่านก็พุ่งทางนั้น ผู้ที่เร็วก็เร็วไป พอฟังเทศน์นี้สำเร็จเลยก็มี นั่นต่างกัน แต่มีจำนวนน้อยมาก หากมี ท่านจึงว่า อุดมกฤตัญญู วิปจิตัญญู เนยยะ ปทปรมะ ๔ ประเภทของสัตว์โลก สัตว์โลกที่ว่า อุดมกฤตัญญู นี้บ๊อบอก

ได้เลย ๆ ฟังเทศน์เดี๋ยวนั้นสำเร็จแล้ว ๆ วิปจิตัญญูก็ร้องกันลงมา พอได้เหตุได้ผลก็พุ่งไปด้วยกัน

ที่สามนี้ทั้งลากขึ้นทั้งลากลง มันจะตายนะที่สามนี้ เนยยะนี่มันกำกึ่ง ทั้งจะลงทั้งจะขึ้น แย่งกันตลอดเวลา ความเพียรกับความขี้เกียจชั่วคราวความท้อแท้อ่อนแอมันรบกัน สักเดี๋ยวก็ก้อาหอนมาตัดสินเสีย ไม่ได้เอาอะไรมาตัดสิน ไปเอาหอนเอาเสื่อมาตัดสิน เวลาตัดสินลงไปแล้วได้ยินเสียงครอก ๆ อู๊ย ทุกซัง เป็นอย่างนั้นแหละ นี่แหละเนยยะ กึ่งกลาง ทั้งจะลงทั้งจะขึ้น ปทปรมะไม่มีทาง ลงตลอดเลย ที่สื่อนี้หมดคุณค่า ถ้าเป็นมนุษย์ก็สักแต่ว่าว่างมนุษย์เฉย ๆ ทุกสิ่งทุกอย่างก็เป็นมนุษย์ แต่หัวใจมันทุกสิ่งทุกอย่างไม่มีสาระอยู่ในนั้นเลย หมดทุกอย่าง มีแต่กวาดแต่กว้านเอาความชั่วช้าลามกมาใส่ตัวเอง ๆ หนักอึ้งแล้วก็จมเลย ๆ มีหลายประเภทสัตว์โลก ท่านจึงบอกไว้ ๔ ประเภท

ที่นี้เราก็ก้อา ๔ ประเภทนั้นที่ท่านเรียกว่า โอปนยิโก ให้น้อมเข้ามาสู่ตนประเภทนั้น ๆ ย่นประเภทนั้นเข้ามาในเราคนเดียว ประเภทที่ไม่เอาไหนเลยมันก็มี ชั้นเริ่มแรกดูจิตเจ้าของมันไม่เอาไหนเลย นี่เป็นปทปรมะ ประเภทที่สองพอจะมียับเยิบ ๆ ขึ้นมาบ้าง พิตตัวเข้ามาซิ มันไม่เอาไหน พยายามหลายครั้งหลายหน มันก็เริ่มเอากันแหละที่นี้พิดกัน เนยยะ พิดกันไปพิดกันมา ต่อจากนั้นก็ก้าวขึ้นไป ๆ วิปจิตัญญูแล้วที่นี้รวดเร็วขึ้น อุกขมฤตัญญูนี้ผิงเลย เป็นอย่างนั้นนะ จิตดวงนี้แหละ เวลาฝึกแล้วมันไม่เอาไหนก็รู้ เวลามันไม่เอาไหน ครั้นต่อมามันพอยิบ ๆ แยะ ๆ บ้างก็รู้ ครั้นต่อมาค่อยเปิดค่อยเผยออกก็รู้ ๆ ที่นี้ก็พุ่งเลย บอกว่าอยู่ไม่ได้ว่างั้นเลย มีแต่จะให้พ้นโดยถ่ายเดียวไม่พ้นตายเท่านั้น ถึงขั้นนี้แล้วไม่อยู่ พุงเลย

ใจดวงเดี๋ยวนั้นแหละไม่ใช่ไปเทียบคนนั้นคนนี้ อันนั้นเป็นส่วนหนึ่ง โอปนยิโก น้อมเข้ามาสู่ตัวของเรา ๔ ประเภทนี้เรามีอยู่ในประเภทไหน เอามาแยกมาแยะกัน พิดเหวี่ยงกันในนี้ มันก็มีประเภทต่าง ๆ ขึ้นมาในทางที่ดี ถ้าเราตั้งใจอุตสาหะพยายาม ถ้าไม่ตั้งใจก็จมไปเลย ปะทะไปตลอด มากี่ปะทะมา อยู่ปะทะอยู่ ไปปะทะไปเลย ปทปรมะ มีตบอด ๆ ตลอดไปเลย

จึงบอกว่ากิเลสมันหนามากมา มันละเอียดแหลมคมมาก ไม่มีใครจะรู้มันได้เลยนอกจากธรรมอย่างเดียว นอกนั้นไม่มี มีธรรมอย่างเดียวที่จะรู้เรื่องของกิเลสได้ เพราะฉะนั้นธรรมจึงมีประจำโลก ธรรมไม่มีสัตว์โลกหมดความหมายโดยประการทั้งปวง ต้องให้มีธรรมแทรก ๆ เราต้องพยายามอุตสาหะ ทุกซังก็ทุกซัง ทุกซังเพื่อสุขไม่เป็นไร ทุกซังเพื่อสุขทุกซังฆ่ากิเลส ฆ่ากิเลสไปแล้วเราเป็นสุข นั่น ไอ้ทุกซังเพื่อทุกซังนี่ คือทุกซังทำ

ความชั่วก็ทุกข์ เวลาผลเกิดขึ้นมาก็ทำให้เกิดทุกข์ กิเลสมันทุกข์เพื่อทุกข์นะ ธรรมแล้วทุกข์เพื่อสุข บิกขินกันไปเดี่ยวเดี๋ยวก็เป็นสุขขึ้นมา ๆ พ้นไปได้

นี่เรียกว่าทางธรรม มี ๒ อย่าง ทุกขสฐานนุตร์ สุข สุขเกิดในลำดับแห่งทุกข์ คือทุกข์เสียก่อนฝึกฝนทรมานเต็มเหนี่ยวเป็นทุกข์ตอนนี้ แล้วเป็นสุขในกาลต่อไป สุขสฐานนุตร์ ทุกข์ ทุกข์เกิดในลำดับแห่งสุข ทุกข์มันจะเกิดในลำดับที่คนหาความสุข เอาสุขก่อนหามันนี่ซิ มีแต่ต้องการความสุข แล้วหาตั้งแต่ความทุกข์ความลำบาก ความชั่วช้าลามกใส่ตัวเอง ๆ มันก็เพิ่มทุกข์เข้าไป อันนี้เป็นความสุขในเบื้องต้น ชี้เกียจชี้คร้านหวังเอาความสุขจากความชี้เกียจชี้คร้าน ความชี้เกียจชี้คร้านมันก็เอาทุกข์เข้ามาใส่ละซี ไม่สร้างความสุข ก็มีแต่ความทุกข์ นี่ละเขาว่าสุขในเบื้องต้น ด้วยความชี้เกียจชี้คร้าน หลอกล่อให้เป็นความสุข ไม่อยากทำอะไรขึ้นชื่อว่าความสุข ต่อจากนั้นมันก็หาทุกข์ละซี นี่เรียกว่าความทุกข์เกิดในลำดับแห่งความสุข เบื้องต้นหนุนให้มันเป็นทุกข์ สร้างแต่ความชั่ว พอใจสร้างทุกอย่าง สร้างด้วยความรื่นเริงพอใจ แล้วเป็นความทุกข์ทั้งนั้น พวกกันจำเอา

พวกมาศึกษาก็เยอะ เราก็ไม่ทราบจะสอนด้านไหนต่อด้านไหน เวลานี้มักจะรวมเข้ามาหาวัดนี่นะ ไม่ว่าจะเด็กนักเรียนนักศึกษา ตลอดถึงวงราชการต่าง ๆ ก็หมุ่นเข้ามา ก็ยังดีนะ ถ้ายิ่งพอรู้เรื่องราวรู้จักจักช้อยู่บ้างก็นับว่าดี เฉพาะอย่างยิ่งผู้ใหญ่ นั่นแหละเป็นสำคัญมาก เป็นแนวทางอันดีงามเป็นแบบพิมพ์ของเด็ก ผู้ใหญ่เป็นคนดีแล้วเด็กจะดีไปตาม ๆ ผู้ใหญ่เพียงคนเดียวปกครองได้มากมาย ทำคนให้ดีได้มาก ทำคนให้ชั่วได้มาก ถ้าผู้ใหญ่เป็นคนชั่วกดพวกบริษัทบริวารให้เป็นคนชั่วไปตาม ๆ กันได้นะ ถ้าผู้ใหญ่เป็นคนดี ก็เซ็ดชูกันไปเรื่อย ๆ เป็นคติตัวอย่างอันดีงาม ก็ดีไปเรื่อย ๆ

เพราะฉะนั้นการฝึกฝนอบรมนี้ ผู้ใหญ่จึงไม่ควรจะมองข้าม อะไรก็สนใจแต่เด็กเป็นห่วงแต่เด็ก ๆ ไม่ได้ห่วงตัวเองซึ่งกำลังพาเด็กจมอยู่นั้นเลย ใช้ไม่ได้ ต้องฝึกฝนตนเอง ก็เคยยกตัวอย่างมาแล้ว พระพุทธเจ้าเป็นตัวอย่างยังไ้ ฝึกฝนพระองค์จนเรียบร้อยแล้วจึงมาสอนโลกให้ดีไปตามนั้น พระสงฆ์สาวกก็เหมือนกัน ท่านฝึกฝนอบรมท่านดีแล้ว ด้วยความทุกข์ทรมานในการประกอบความพากเพียร ครั้นได้ผลมาแล้วก็นำสัตว์โลกไปได้มากขนาดไหน ท่านเป็นตัวอย่างมาก่อน ๆ เรายี่สอนให้เด็กเป็นตัวอย่างของผู้ใหญ่มีอย่างหรือ ผู้ใหญ่ต้องทำตัวอบรมตัวเองให้เป็นคนดี แล้วถึงเด็กถูกลบหลวมที่สุดท้ายลูกหลานไปตามความดีของตน ผู้ใหญ่ถึงผู้น้อยเป็นอย่างนั้น เหมือนพระพุทธเจ้าตั้งสัตว์โลกนั้นแหละ

เราไม่ได้สนใจ มีแต่จะ让孩子ดี ๆ มันดีไม่ได้เด็ก เพราะผู้ใหญ่พาแล้ว ถ้าผู้ใหญ่ทำตัวให้ดีเสียอย่างเดียวก่อนนั้นก็ดีไปตาม ๆ กัน เราดูชีวประวัติของพระพุทธเจ้าที่ผ่านมานี้

เราไปที่ไหนเราก็นั่งฟัง โอ้ สลดสังเวชนะ ไม่พูด แต่เวลาที่จะควรพูดอย่างนี้ก็พูดบ้าง เป็นธรรมดา ไปในวงราชการต่าง ๆ ธรรมดาเขาต้องยกหัวหน้าให้เป็นผู้นำ ผู้นำอะไร ๆ ก็ต้องยกให้ผู้นั้นออกมาอ่านหนังสือภาษาบาลี อ่านภาษาธรรมะไม่ออก เห็นไหมล่ะ ผู้เด็กเขาไม่ได้เขาว่าคล่องปาก แต่ผู้ใหญ่มา อิมานี ๆ อยู่นั่นแหละจะว่าไง

คำว่า อิมานี เป็นคุณศัพท์หรือเป็นวิเศษนะ เป็นบริวารของวัตถุก้อนใหญ่เช่น ทานานี อย่างนี้ ทานานีเป็นวัตถุก้อนต้นลำ อิมานี ทานเหล่านี้ บอกว่าทานเหล่านี้เป็น บริษัทบริวารกัน

ครั้งไปที่ไหนวงราชการต่าง ๆ ฟังเอาะวงราชการเป็นยังไงมีไหม ในวงราชการเมืองไทยเราซึ่งเป็นชาวพุทธด้วยกัน ไปที่ไหนเพียงแต่อาราธนาศีลก็ไม่ใช่เพราะไม่สนใจ ผู้ใหญ่ไม่สนใจอย่างนี้เอง รับศีล ศีล ๕ มันได้สักข้อก็ไม่รู้นะ แต่เป็นหัวหน้า ครั้นเวลาไปงานต่าง ๆ เขาก็เอาอันนี้แหละไปเป็นหัวหน้าไปขายหน้าอยู่ในนั้น ผู้ใหญ่แหละขายหน้าให้บริษัทบริวารให้ผู้น้อยทั้งหลายได้ดู มันนำสลดสังเวชไหมผู้ใหญ่ในเมืองไทยเราซึ่งเป็นชาวพุทธ เป็นผู้นำทำไมสิ่งเหล่านี้ไม่ศึกษา ซึ่งเป็นของล้าเลิศ ประเสริฐสุด อะไรจะเกินธรรม แล้วเหตุไรไปเอากิเลสมาอดธรรม ว่าเป็นผู้ใหญ่มีอำนาจวาสนาบาตรหลวงที่เดียวนะ ใหญ่ เป็นบาตรหลวงไม่ใช่บาตรเล็กบาตรน้อย เป็นบาตรหลวงเลยเทียบนะ ขึ้นไปแล้วก็ อิมานี ๆ อยู่นั่นแหละ ไม่ได้หน้าได้หลังอะไร ครั้นว่ารับศีลก็ไม่ได้เรื่องได้ราว พูดอะไรนำแล้วเหลวไหลทั้งนั้น ฟังแล้วเราสลดสังเวช ฟังอยู่สลดสังเวช โอ้ ความไม่เอาไหนในวงราชการของเราเกี่ยวกับเรื่องอรรถเรื่องธรรม แล้วเป็นอย่างนี้เอง เพราะฉะนั้นมันจึงพาบ้านพาเมืองให้ล่มจมได้ เพราะมันเอาความชั่วขึ้นเป็นหัวหน้า มันก็กดลงละชิความชั่ว ความดีไม่มี

ธรรมดาผู้ใหญ่ควรจะศึกษาเหล่านี้เพื่อเป็นผู้นำเขาทุกด้านทุกทาง ทางด้านโลกด้านสงสารก็นำ ทางด้านธรรมะก็ให้นำเขาในทางที่ถูกที่ดีมันถึงถูก อันนี้ถ้าด้านธรรมะนี้ โอ้ย ไม่ได้เรื่องได้ราว อิมานี ๆ อยู่งั้น จนเราได้เคยพูดให้ฟัง ผัวกับเมียไปทำบุญด้วยกัน ครั้นไปแล้วก็เวลาถวายทานก็มีแต่อิมานี ๆ ก็ข้าราชการนี้แหละเชื่อ ๆ ชুষ ๆ นั่นนะ ไป อิมานี ๆ ขวางไ้บู๊นินอนั้นละชิ ไ้บู๊นินมันเป็นตัวของอิมานีจะว่าไง ทำไมเอะอะก็มีตั้งแต่อิมานี ๆ ข้าหวัดอุไทยทานมาทำบุญให้ทานแทบเป็นแทบตาย ไม่เห็นออกชื่อของข้าบ้าง ข้าชื่อไ้บู๊นินี่ ๆ รู้ไหม ตกลงก็มาตั้งคำให้ทานใหม่ อิมานีแล้วก็ไ้บู๊นินี่ไปด้วยกัน ตกลงทั้งสองคนจึงไป ต่อกองเขาถึงได้ ไ้บู๊นินี่ ไม่งั้นไ้บู๊นินี่ไม่ปรากฏเลย จะมีแต่อิมานี ๆ

เหลียวเห็นกันปากเหมก้ออิมานี ๆ ไ้บู๊นินี่มันก็โมโหละชิ มึงไม่มีปากกริ่งจึงไม่พูดถึงกู กูชื้อว่ายังงี้ มึงถามมาก็จะว่าอย่างนั้น กูนี้ชื้อไ้บู๊นินี่ฟาดปากมึงเดี๋ยวนี เข้าใจไหม

มึงทำไมพูดแต่อิมานี ๆ วะ กูหามาแทบตายเหมือนกันนี่นะ นี่คือภาษาวงราชการเราซึ่งเป็นผู้ใหญ่ ไม่เอาไหนในอรรถในธรรมเสียหายมากทีเดียวนะ ให้ต่างคนต่างพิจารณาต่อไปนี้ หรือท่านทั้งหลายจะเอากิเลสตัดหาตัวโสมม ตัวสัวมตัวถานนำชาติบ้านเมืองต่อไป ตั้งแต่ตัวของเราเองนั่นแหละเป็นผู้นำไปด้วยสัวมด้วยถานอย่างนี้ อรรถธรรมไม่มีความหมายบ้างแล้วหรือเวลานี้ มีตั้งแต่กิเลสตัดหาเต็มบ้านเต็มเมือง ไปที่ไหนก่อตั้งแต่ความทุกข์เต็มโลกเต็มสงสาร อะไรเป็นคนก่อถ้าไม่ใช่เรื่องกิเลสตัดหา ธรรมท่านไปก่อที่ไหน เราไม่เคยเห็นมีธรรมไปก่อ เหตุใดไม่กล่าวถึงบ้างว่า ใ้บูนี นั่นนะ เข้าใจไหม แทรกอยู่ข้างหลังคือความดีบตี ใ้บูนี

มีแต่เอะอะก็ อิมานี ๆ มันบ่นให้ตัวมันเก่ง ๆ ก็ อิมานี นั่นเอง จนใ้บูนีมันก็โมโห ไปทำทานก็อิมานีออกหน้าเสีย อะไรก็มีแต่อิมานีออกหน้า ตัวมันก็มีแต่ใ้บูนี ๆ อยู่เฉย ๆ มันก็โมโหบ้างซิ ถ้าเป็นหลวงตาเป็นผู้นี้ฟาดปากพร้อม นี่ใ้บูนี มึงรู้ไหม เอาอย่างนั้นละพอดีกัน มันไม่ได้เรื่องได้ราวอะไร ให้พากันสนใจในเรื่องอรรถเรื่องธรรมต่อไปชาวพุทธเรา บ้านเมืองเราจะมีชื่อมีแป ผู้ใหญ่ก็จะเป็นสิริมงคลแก่ผู้น้อย ไม่ได้เป็นเปรตเป็นผีให้เขาชื่ออยู่ข้างหลังนั้นไปโดยถ่ายเดียว

มันเลวนะเดี๋ยวนี้ เห็นไหมเมืองไทยเราจะจม ๆ นี้ก็เพราะอะไร กิเลสมันจะไปไหนถ้าไม่ใช่ไปหาความโลภ ความโลภมาก ความเห็นแก่ได้ เห็นแก่กิน เห็นแก่เอา เห็นแก่กอบเห็นแก่โกย นี่คือกิเลสเข้าใจไหม พากันทราบหรือยังบ้านเมืองจะจม พุงเราจะใหญ่ขนาดไหนก็ตาม ไม่นอกเหนือไปจากโลกทั้งหลายได้ที่เขาจม เราก็ต้องจมเหมือนกัน เราก็จมแบบเรา ๆ จมลงนรกด้วย เอาสมบัติเงินทองข้าวของเขามา กว้านเข้ามาใส่พุงตัวเอง นึกว่าพุงนี้จะพาวินาศวิโส มันพางมลงในนรกพากันรู้แล้วยัง ธรรมพระพุทเจ้าท่านสอนไว้อย่างนั้น อย่าเห็นแก่ความอยากความทะเยอทะยาน ความดีความดีดินเกินเหตุเกินผลบ้างซิ อย่าให้มันมีขนาดนั้น คืออย่าเห็นแต่อย่างนี้นักซิ ให้มีบ้างเข้าแทรก มีข้อแยกแยะกันบ้างไม่จั้นจะฉิบหายจริง ๆ บ้านเมืองของเรา

การทำบุญให้ทานเป็นหน้าที่ของหัวหน้าจะจูงบ้านจูงเมืองมันถึงถูก นี่เอะอะก็ให้ตาสีตาสาไปทำ ใ้.ผู้ใหญ่นั่งขาไขว่ห้างอยู่ หรือปล่อยทำอยู่มันก็ไม่มีใครดูซิ เขาอยากดูอะไร ตัวมันก็เลวพอ ทำมันจะวิเศษมาจากไหน มันก็ทำคนเลวนั้นแหละ ทำมันก็เลว โด้ย.มันก็เลว มันไม่เกิดประโยชน์อะไรคนประเภทนั่งขาไขว่ห้าง ดูตั้งแต่พวกเด็กเล็กเด็กน้อยลูกหลานเขาสร้างคุณงามความดีทำบุญให้ทาน ตัวยังนั่งขาไขว่ห้างอยู่ด้วยสัวมด้วยถาน ดูไม่ได้นะ วงราชการงานเมืองของเรา ผู้ใหญ่ที่เป็นอย่างนี้แล้วเหลวไหลมากทีเดียว ให้พากันพิจารณาพิจารณา นี่คือธรรมสอนโลก ท่านทั้งหลายไปฟังซิ

เราไม่ได้หาตำหนิติเตียนผู้ใด ธรรมเป็นอย่างนั้นต้องพูดตามธรรมดาตามธรรม
 เลวก็ต้องบอกว่าเลว ให้พิตตัวกันบ้างนะเวลานี้ ผู้ใหญ่เท่าไรยิ่งเลวไม่สนใจกับธรรมดา
 ธรรม เห็นว่าธรรมเป็นขี้หมูราขี้หมาแห้ง เป็นตุ๊กตาเครื่องเล่นของเด็ก แต่กิเลสเป็น
 เหมือนหนึ่งว่าทองคำทั้งแท่ง ความจริงก็คือส้วมพอกห้วมันอยู่นั้น ด้วยความชั่วช้า
 ลามก เวลานี้กำลังยกกิเลสขึ้นนะบ้านเมืองของเราซึ่งเป็นชาวพุทธ แหม.มันติดมันดิน
 เอาเสียจริง ๆ จนจะดูไม่ได้เราพูดจริง ๆ นะ ตาเราก็มีมาตั้งแต่วันเกิด เวลาธรรมแทรก
 เข้าไปมันอดดูไม่ได้ อดรู้ไม่ได้ อดเห็นไม่ได้ อดพูดไม่ได้นะ มันเป็นอย่างนั้นก็ต้องบอก
 ว่าอย่างนั้นซิ

ควรจะรู้เนื้อรู้ตัวของเราบ้าง อย่าหน้าด้านเกินไปด้วยอำนาจของกิเลสพาหน้า
 ด้าน ลากคอมันออกบ้างกิเลสนั้น ให้มันพันอยู่อะไรนักหนา มันจะพาให้จมกันหมดทั้ง
 ประเทศ จมแต่เราเป็นคนชั่วซึ่งเป็นผู้ใหญ่กดขี่ข่มเหงบ้านเมืองด้วยอำนาจปา ๆ ถื่อน
 ๆ คนเดี๋ยวนี้ มันไม่ได้มีอะไรเป็นสมบัติผู้ดีนะ มันจะพาบ้านพาเมืองให้จมไปหมดนั้น
 แหละ ให้ต่างคนต่างพยายามบ้าง ผู้ใหญ่นั้นแหละสำคัญมาก อะไร ๆ ก็มีตั้งแต่ผู้ใหญ่
 ถ้าเป็นของไม่ดี ถ้าว่าแก้ออกมาโชว์ออกมาชนกัน โอ้ย.เขาออกทางหนังสือพิมพ์ไปเห็น
 แก้วเหล้า แหมมันเลวเหลือเกินนะ วงราชการประเภทนี้มันเอามาขวางทำไม เหล้า.ฟิงซิ
 มันเป็นศาสดาองค์ไหนนะ เหล้า.นั่น.พระพุทธรูปเจ้าทุก ๆ พระองค์ดำเนินด้วยกัน ทำไม
 มันเอามาขยอแข่งหรือตีหน้าผากพระพุทธรูปเจ้าต่อหน้าคนทั้งโลกที่เขาเห็น ซึ่งเขาเป็น
 คนดีมีอยู่มาก จะดูได้หรือคนประเภทนี้นะ มันควรคิดนะผู้ใหญ่เรา

วงราชการนี้สำคัญมากทีเดียว อย่าเย่อหยิ่งจองหอง อย่าโอ้อ่าฟูฟูดด้วยอำนาจ
 ของกิเลสตัณหา ซึ่งมีแต่ส้วมแต่ถ่านพอกห้วมันอยู่นั้น เอามาอวดทำไมอวดธรรม สิ่ง
 เหล่านี้พาโลกให้จมมากขนาดไหน ธรรมพาใครให้จมเคยมีไหม เอามาคิดบ้างซิ ถ้าเรา
 เป็นคนมีสมบัติผู้ดีตามครูอาจารย์ที่เลิศเลิศคือศาสดาของเรา เอามาคิดบ้างซิ เอาตั้งแต่
 เรื่องส้วมเรื่องถ่านมาคิด ไปที่ไหนมันก็มีแต่ส้วมแต่ถ่านเต็มบ้านเต็มเมือง กองทุกข์เต็ม
 อยู่กับส้วมกับถ่าน ใครหามาผู้ใดมีความสุขในโลกนี้ เอามาอวดธรรมบ้างซิ ไม่มี

เรื่องกิริยามารยาทภายนอกนี้มันบังคับกันไว้เฉย ๆ มาออกร้านเฉย ๆ แต่งตัว
 โก้เก๋ฟูฟูด มาละ โห.คนนี่เขาดี เขามียศถาบรรดาศักดิ์ เขามีความรู้สูง คนนั้นเขาเป็น
 ดอกเตอร์ คนนี้เขาเป็นดอกเตอร์อะไรไป ๆ หัวใจมันมีแต่ไฟเผาอยู่นั้น ธรรมจับเข้าไป
 มันเห็นหมดจะว่าไง แล้วมันเอาอะไรมาเลิศเลอละ นี่ที่เอากิเลสมาอวดโลกก็คือเอาฟืน
 เอาไฟมาอวดโลกนั่นเอง แต่ไม่กล้าเอาออก ให้อยู่ในหัวใจนั้น สุมอยู่เหมือนกับไฟไหม้
 กองแกลบ เรื่องความทุกข์ความทรมานอยู่ในหัวใจของสัตว์โลก จะมีอะไรดี ก็มีแต่

กิริยามารยาทมาแสดงต่อกัน ซึ่งเป็นเรื่องของกิเลสด้วยกัน มันก็หลงกันไปอีกเป็นบ้า
เห่อกันอีก นี่ละพวกบ้าเห่อกันเข้าใจไหม

ธรรมท่านไม่เห่อกันนะ ผิดถูกตรงไหนท่านรีบแก้ไขทันที นั่นละท่านปฏิบัติ
ธรรมไปที่ไหนจึงร่มเย็น ๆ ไม่ว่าบ้านนั้นเมืองนี้ เพราะสัตว์โลก ธรรมเข้าได้ทั้งนั้น คนดี
จึงมีคนชั่วจึงมีสับสนกันไป เราควรพิจารณาบ้างนะสิ่งเหล่านี้ เหลวไหลมากนะ
เวลานี้ เอาตั้งแต่เรื่องกิเลสตัณหา เอาส้วมเอาถ่านมาประดับบ้านเมือง ก็มีแต่ซื้อบ้าน
เมืองเมื่อเอากิเลสตัณหา เอาส้วมเอาถ่านมาประดับแล้ว บ้านเมืองเรานี้ก็เป็นบ้านส้วม
บ้านถ่านละซิ มันบ้านของดิบของดีที่ไหน แล้วยังจะพอใจเอามาประดับอยู่หรือ เอา
ส้วมเอาถ่านมาประดับบ้านเมืองของเรา มันจะจมนะเวลานี้รู้แล้วยัง เอาศีลธรรมขึ้นมา
แก้ไขกันบ้างซิมันจะได้มีสะอาดสะอาดน่าดูบ้างคนทั้งคนนะ เอาละวันนี้เทศน์เพียง
เท่านี้แหละ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com